

BİRLİKTE YÜRÜMEK

Hışımla bastı telefonun kırmızı tuşuna. Aynı dili konuştuğu fakat bir yol tarifi yaparken bile anlamadığı bir insana canın değerini nasıl anlatabilirdi ki? Karşısındaki dinleme ve anlama ile ilgili ciddi bir özrü vardı. Genellikle okul yüzü görmemiş, cahil insanlara mal edilen bu özelliğin, bir okumuşta karşısındakini nasıl çılgına çevirebileceğini anlamak için eniştesiyle birkaç dakikalık konuşmanın yeterli olacağını önceden de biliyordu .Onun hiç sorusu olmadığı gibi, sorularına da hep önceden hazırlanmış cevapları vardı. Yüz yüze geldiklerinde yalnızca selamlaşıp geçmeyi tercih ederdi .Eniştesiyle girdikleri her sohbet, sonunda döner dolaşır, paraya gelirdi ve o para konusunu ancak alışveriş ettiği bakkalla veya kredi çekmeye gittiği banka elemanlarıyla konuşmayı uygun görürdü.Tutmuyordu yani baştan beri akrabalık bağlarına bakışları...

Bu farkı yirmi iki yıl önce, eniştesi dükkanı kapatıp düğününe gelmediğinde görmüştü. Ailede büyük erkek olan enişteyi o gün baba kimliğiyle görmek istemiş, fakat ablasının eline tutuşturulan bileziğe yüklenmişti bu rol.İlk şoku atlattıktan sonra, gelin arabasına binerken ardına bakmış, babasının öldüğüne de o gün inanmıştı.

Bu telefon konuşmasından sonra duvarlar daha bir üstüne üstüne gelmeye başladı. Dili susmuştu, fakat zihni sürekli konuşuyordu. Ayakları otomatik olarak elbise dolabının önüne gitti .Eline denk gelen kıyafetleri özensizce geçirdi üzerine.Canı her sıkıldığında yaptığı gibi, fotoğraf makinasına uzandı, kendini sokağa attı.

Çaresizdi ve sokaktan bir yardım umuyordu sanki...

Demek, ablasını Gata'ya götürecek yol parası yoktu ,bulunamazdı da yani...

Sadece yürümek ve düşüncelerinden uzaklaşmak isterken daha bir düşünceli, daha bir öfkeli buldu kendini. Adımları sıklaşıyor, telefon konuşmasının verdiği öfke nöbetinin etkisiyle olsa gerek, yaşının üstünde bir hıza erişiyor, öfkesi burun kanatlarının açılıp kapanmasıyla içinden dışına çıkıyordu adeta.. Önüne çıkan küçük pet şişeye bir tekme savurdu. Şişe yalpalaya yalpalaya kaldırımında bir süre sürüklendikten sonra, yola doğru savruldu.

Ellili yaşının ortasında olan ablası on ay önce motosiklet kazasında kaybettiği oğlunun acısına bu kadar dayanabilmiş, anne yüreği sol yanından yediği bu darbenin etkisinden olsa gerek, yükselen tansiyona direnememiş, banyoya yığılıp kalmıştı. İki haftadır süren beyin kanaması durmadığı gibi, artma eğilimi de gösteriyordu.

Bir hastanenin yoğun bakım ünitesinde yaşamla ölüm arasında, o incecik çizgide gelip giden ablası evin en büyük çocuğuydu ve her en büyük çocukta olduğu gibi küçük yaştan itibaren hepsinden fazla yüklenmişti hayatın yükünü,

Sol yanına inen felç, çok sevdiği yavrusunun yokluğundan mı diye geçirdi içinden. Bardak kırılmıştı da yani kaşık yere mi düşmüştü? .Acısının ardından duygusuz bir adamla baş başa kalmıştı. Ölen çocuk ne de olsa bu eşinin bir parçası değildi. Evladının acısını bile paylaşma gereği duymamış, her zamanki duyarsızlığıyla kadını yalnız bırakmıştı. Çocukluğun oyunlarını oynarken yere düştüğünde kaldıran, sevecenlikle üstünü başını silkeleyen ablasının ince, fidan gibi yüzü geldi gözlerinin önüne. Eniştesine daha bir öfkелendi. Her duruma para

gözünden bakan bu insana hala tahammül gösteriyor olmasının tek gerekçesi ablası da değil, geride kalan yeğenydi. Onu büyüklerin dünyasındaki bir çatışmanın ortasına atmak istemiyordu.

Tüm aile, dar imkanlarıyla daha iyi tedavi edilebileceği bir hastane ararken, astsubay emeklisi olan eniştesi yol parası olmadığı gerekçesiyle, elindeki Gata imkanını yok sayıyordu.

Dolmuştan indi. Köprüden inerken Körfez'in mavi sularına takıldı bakışları. İçindeki darlık hissi dağıldı biraz. Seka Park her pazar olduğu gibi kalabalıktı. Sahil boyunca bir aşağı bir yukarı akan kalabalığa karıştı.

Park, lalelerin güzelliğine esir olmuştu bu ara. Uzun sahil şeridi boyunca vizörü büyüklü küçüklü lale bahçelerine çevirdi. Yorulunca bir banka oturup etrafı seyretmeye koyuldu. Uçurtmalarını şahlandıran çocukların yüzündeki sevinci izledi bir süre. Düşüncelerinden sıyrılmak için, dikkatini güzel görüntülere çevirmeye çalışıyordu. Bu sırada, tam karşıda koltuk değneklerine dayanarak, oldukça yavaş ilerleyen bir ihtiyarla, tekerlekli sandalyesinde ondan ne bir santim ileri giden, ne de bir santim geride kalan genç, alımlı bir kız dikkatini çekti. Birlikte ilerleyişleri o kadar uyumluymuş ki, kullandıkları araçlara rağmen, insanda engelli olmadıkları hissini uyandırıyorlardı.

Kitlenmişti. Bakışları bu iki insanın huzurlu yüz ifadesinden aşağı kaymış, koltuk değnekleriyle, iskemlenin tekerlerine, tekerle değneğin uyumuna saplanmıştı. Hayranlıkla izledi. Hayır, ne lale bahçesi, ne uçurtma sevinci şu anın fotoğrafı kadar iç açıcı değildi.

Ayağa kalkıp onlara doğru yürüdü.

-Bir fotoğrafınızı çekebilir miyim?

Gülümseyerek poz verdiler.

-Bu gün bir çiçekleri, bir de sizi çektim, dedi.

Sevindiler...

-Babam, dedi genç kız, ağaçtan düştü, omurilik felci geçirdi.

-Peki siz? diye sordu biraz utanarak.

-Benim bir engelim yok, bu tekerlekli iskemlede oturuyor olmamın nedeni babamla birlikte yürüme isteğim.

Gözleri doldu. Bu gün sokaktan umduğu yardımı Allah böyle çıkarmıştı karşısına.

Hiçbir felcin, birlikte yürümeye engel olmadığını...

Birlikte yürümenin bir yürek işi olduğunu...

Yönünü hastaneye çevirdi...

Bu öykünün tüm hakları eser sahibi ve <http://engelliler.gen.tr> sitesine aittir. İzinsiz ve kaynak göstermeden öyküyü yayınlarda kullanmak yasal işlem yapılacaktır.

Ad-Soyad: Fahriye TUNCER

1967 yılında Antalya'da doğmuşum. Sırasıyla Antalya Muratpaşa İlkokulu, Antalya Merkez Ortaokulu, Antalya Çağlayan Lisesinde okudum. Lise son sınıfta katıldığım bir kompozisyon yarışmasında Türkiye birincisi oldum. Edebiyata olan ilgi ve sevgim, beni Karadeniz Teknik Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümüne yönlendirdi.1990 yılında mezun olup aynı yıl Bitlis'e Türkçe

öğretmeni olarak atandım. Sakarya'da Türk dili ve Edebiyatı dersleri okuttum. Şu an Kocaeli'nde Türkçe öğretmeni olarak çalışıyorum.

Öykü ve şiir yazmayı, fotoğraf çekmeyi çok seviyorum. Şiirlerimi kitaplaştırmaya yönelik çalışmalarım var.

Evli ve iki çocuk annesiyim.